

[Jørgen Jensen]

også er, at man erkender, at der er en sammenhæng i de problemer, jeg her har peget på.

Så er det også nødvendigt, som jeg allerede har peget på, at sige noget om den politik, der har været ført. Har de eksisterende tilskudsordninger gavn det, man kalder dansk produktion og industri? Det er vor opfattelse, at det har de ikke. De har ikke sikret en samfundsrelevant produktion herhjemme. De har alene været afpasset efter, hvad kapitalhaverne sagde de havde brug for. Derfor er vi nødt til at erkende, at hovedlinjen i Danmarks økonomiske politik har været den: gjorde vi det endnu bedre at være kapitalhaver i Danmark, så tiltrak vi kapital, så fik vi virksomhederne i gang. Det er den dårligst mulige måde at gøre noget sådant på.

Derfor også et par bemærkninger om økonomisk demokrati.

Vi er ikke tilhængere af det ØD-forslag, man opererer med fra LOs og socialdemokratiets side. Det er vi ikke, for det løser ikke noget af de afgørende spørgsmål. Det er en tvungen opsparring for lønmodtagerne, som alene skal sikre, at man får mulighed for at give den nuværende industri og den nuværende styring nogle flere penge.

Derfor er vi også meget betænkelige ved den kommission, som man nedsatte. Vi er det, fordi man jo ikke har lagt skjul på, at det, der var baggrunden for den, var, at man skulle sikre sig materiale, som kunne retfærdiggøre en videreførelse af indkomstpolitikken. Derfor har vi egentlig meget tilovers for de angreb, man i dag fra borgerligt hold fører mod denne kommission, men fra en helt anden synsvinkel. Vi synes afgjort, at man kunne investere nogle penge i at udforske, hvad der egentlig er årsagen til, at dansk industri har det, som den har det; at man godt kunne investere penge i at udforske, hvad der egentlig er årsagen til, at vi producerer med så høje omkostninger, som vi gør; og at man kunne lægge løsningsmodeller frem. Men vi mener afgjort ikke, at den kommission, som er nedsat for at studere forskellige former for økonomisk demokrati, har den rigtige målsætning. Vi frygter, at den alene kommer med et materiale, som kan retfærdiggøre et indgreb i overenskomstsituationen i 1979, og det må vi vende os imod.

Jeg skal ikke sige mere om det, for det er min opfattelse, at hele holdningen til problemstillingen er forkert fra forespørgernes side; at man alene har det sige at gavne dem, man repræsenterer, nemlig højfinans. Selv om man prøver på at skjule det ved at sige, at man er folkelig, er det det, man egentlig ønsker, både med selve forespørgselsdebatten og med de forslag til dagsordener, som er fremsat. Derfor nogle bemærkninger om dem.

Hvad angår dagsordensforslaget fra hr. Maisted om de indefrosne dyrtidsportioner, hvor man siger, at de ikke mod erhvervets ønske må komme til at forhøje omkostningsniveauet fra marts 1979, må jeg sige: ja men hvad var det egentlig, der skete med indgrebet i dyrtidsreguleringen? Det var jo et tilskud til arbejdsgiverne. Det var jo et tilskud på den måde, at arbejdsgiverne blev fritaget for at skulle betale penge, som egentlig var forfaldne i henhold til tidligere indgåede overenskomster. Det var altså at lette arbejdsgiverne for en udgift. Og man forlanger end ikke, at arbejdsgiverne skal betale det tilbage; ingen har rejst dette krav. Men samtidig med at man greb ind i dyrtidsreguleringen, pålagde man ydermere lønmodtagerne, at de skulle indbetale et tilsvarende beløb til ATP-fonden. Når jeg siger, at lønmodtagerne skulle indbetale det, er det, fordi de som skatteydere betaler 80 pct. af det, der skal indbetales til ATP. Altså fratager man dem ikke alene en nødvendig dækning for pristigninger, man pålægger dem samtidig at indbetale nogle penge til ATP.

Så rejser man altså her spørgsmålet om, hvad de penge kan bruges til. De penge er lønmodtagernes. Og alle forsøg på at fremstille det, som om disse penge kunne komme erhvervene til gode på en anden måde, enten ved at gå ind i en ØD-fond eller ved, at de på anden måde kunne fratages arbejderne igen, er ikke rimelige og rigtige. Men det rejser en række andre problemer, og derfor har vi været medforslagsstillere til, at disse penge skulle udbetales, inden vi kom til overenskomstsituationen 1979. Gør man ikke det, står man nemlig med et problem, som vil forhindre fornuftige forhandlinger i 1979.

Dertil kommer, at det jo ikke alene er et spørgsmål om de penge, der er opsparet i ATP. Det er jo også et spørgsmål om den forhøjelse, som finder sted af dyrtidstillægget